

Bácsalmás, 1893. február 20. – Budapest, 1963. január 13.

Értelmiségi családból származott, apja községi írnok, majd városi írnok volt Baján. A gimnázium négy osztályának az elvégzése után, mivel szülei tovább nem tudták taníttatni, 1907-ben könyvnyomdász- és könyvkereskedő-inas lett, majd 1912-ig segédként kereste a kenyerét. 1912 és 1914 között újságíró Baján. Magánúton befejezte gimnáziumi tanulmányait, 1914-ben érettségizett. Az első világháborúban 1914. augusztus 4-től katona, 1915. október végén mint tartalékos zászlós orosz fogságba esett. A tiszti táborban A fogoly címen litografált folyóiratot adott ki. 1918-ban hazatért a fogságból, és leszerelt. 1918 decemberében beiratkozott a budapesti Királyi Magyar Tudományegyetemre, ahol jogot és bölcsészetet hallgatott. 1920-ban jogi doktorátust szerzett. Elvégezte a Magyar Királyi Állami Keleti Kereskedelmi Akadémiát és a diplomáciai tanfolyamot is. 1920–1921-ben az Országos Földművelésszövetség titkáráként, majd főtitkáráként dolgozott. 1922-ben közgazdasági pályára lépett, a Magyar Jelzáloghitelbank Rt. titkára lett. 1923-ban kinevezték vezértitkárrá, 1924-ben cégvezető, 1925-től igazgató, majd 1937-től 1945 januárjáig a bank ügyvezető igazgatója. Emellett igazgatósági tag a Fuvárhitel-intézeti Rt.-nél, a Hungária Borpince Rt.-nél, az Országos Lakásépítési Hitelszövetkezethetnél, a kolozsvári Dermata Művek Rt.-nél és az Országos Hitelvédő Egyletnél. 1920 és 1924 között a Nagyatádi-féle kisgazdapárt tagja. 1931-ben a Keresztény Gazdasági és Szociális Párt programjával a nagybaracskai választókerületben második helyen végzett. A kudarc után átlépett a Független Kisgazdapártba. 1943-tól a polgári tagozat társelnöke. Oltványi Imre írói álnéven irodalmi és képzőművészeti cikkeket, tanulmányokat publikált. 1935 és 1938 között a Magyar Művészet című folyóirat szerkesztője, majd 1942–1944 között a Magyar Nemzet állandó képzőművészeti kritikusa. A Szinyei Merse Pál Társaság és a Képzőművészek Új Társulata (KÚT) tagja. A második világháború alatt részt vett a nemzeti függetlenségi és az ellenállási mozgalomban. 1945. januártól májusig a Budapesti Nemzeti Bizottság tagja. 1945. január 28-tól április 17-ig ideiglenes megbízással a Magyar Nemzeti Bank és a Pénzügyi Központ vezetője. Április 17-én kinevezték a Magyar Nemzeti Bank elnökévé, tisztét augusztus 31-ig töltötte be. 1945. július 21-től szeptember 15-ig az Ideiglenes Nemzeti Kormány pénzügyminisztere. Közben, 1945 áprilisától augusztus 11-ig az Országos Gazdasági Tanács elnöke. 1945. november 15-től 1946. augusztus 7-ig ismét a Magyar Nemzeti Bank élén állt. 1945 tavaszán részt vett a kisgazdapárt újjászervezésében, rövid ideig az FKGP budapesti szervezetének az elnöke. 1945. augusztus 20-tól a párt országos intézőbizottságának a tagja. 1945. április 2-án beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. október 7-től a budapesti törvényhatósági bizottság tagja; november 4-én Budapesten nemzetgyűlési képviselővé választották, bekerült a parlament politikai bizottságába. A Fórum Klub társelnöke. 1947. áprilistól 1948. március végéig a Politika című lap főszerkesztője. Nagy Ferenc miniszterelnök lemondatásakor neve felmerült miniszterelnök-jelöltként. Támogatta a kisgazdapárt irányítását átvevő, Dobi István és Gyöngyösi János vezette baloldali vezetőség politikáját. 1947. június 29-től az újjászervezett polgári tagozat elnöke. Az Interparlamentáris Unió magyar csoportjának az alelnöke. 1947. június 25-én rendkívüli követté és meghatalmazott miniszterré nevezték ki, és augusztus 14-én megbízták a berni magyar követség vezetésével. 1948. augusztus 14-én leváltották és visszahívták. 1948. december

18-án kinevezték a Magyar Nemzeti Múzeum elnökévé, majd 1950 februárjától az Országos Szépművészeti Múzeum főigazgatójaként dolgozott. Az Ars Hungarica című könyvsorozat szerkesztője. Társadalmi tisztségeként helyet foglalt a Magyar–Szovjet Társaság vezetőségében.